

Beste minister Grapperhaus,

'Als je Puma's, maillots en een rokje draagt, ben je in hun ogen een hoer.' De woorden van de politieman dringen haast harder bij me binnen dan de vingers en tong van de nare man in de shoarmatent. Ja, dat is een lompe eerste zin. Maar dit is hoe ik het als meisje van veertien jaar heb ervaren. En dat is nu zestien jaar geleden.

Mijn vriendin en ik. Even oud. Meisjesachtig, stoer en een tikkeltje rebels. Zij zit in de klas bij het neefje van de baas van de shoarmatent. En we hangen vaak wat met hem op straat in Coevorden. Een stad waar op dat moment veel discriminatie is. Misschien is dat ook waarom we juist provocerend met hem blijven hangen in de stad, ondanks dat onze ouders ons waarschuwen. Om te schoppen tegen de meningen van de witte bevolking in Coevorden. En bovendien, de jongens en mannen zijn aardig voor ons. Tot die avond.

We zitten in de shoarmatent en kletsen wat. De tent is verbouwd. Of we even boven willen kijken. Naïef of met goed vertrouwen, gaan we mee. We kijken wat rond. En al snel wordt mijn vriendin aan de hand meegenomen door één van de jongens. Ik blijf achter met de andere, die een jaar of 8 ouder is dan ik.

Hij buigt naar me toe en pakt me bij mijn schouders. Ik zeg niets en verstijf. Hij steekt zijn tong in mijn mond. Ik duw hem zachtjes van me af. Hij brengt zijn vingers bij me naar binnen. 'Je wil wel, ik zie het aan je.' Ik schop hem hard en het lukt me om mezelf los te wrikken uit zijn armen. Ik ren naar de deur waar ik mijn vriendin naar binnen zag gaan en daar staat ze met de jongen. Zonder te vragen of alles goed met haar gaat, trek ik haar mee. We rennen. De trap af. Naar buiten.

We stoppen pas met rennen als we bij de speeltuin zijn. We gaan zitten op een bankje. We zeggen niets.

Een paar dagen later zit ik in de politiekamer tegenover de agent met een glas water en tissues voor mijn neus. Er is geen sperma in het spel, dus de politieagent raadt het me af om aangifte te doen. Want zonder bewijs kom je nergens. En je verhaal in de rechtszaal doen, is óók traumatiserend. Maar tegelijkertijd krijg ik te horen dat 'iets ongewild in iemand stoppen, verkrachting is.' Oh, ja. En dat ik me dus niet aan de 'dresscode' gehouden heb.

Kijk, en dat is het hem nu net mijnheer Grapperhaus. Nu zestien jaar later kan ik nog steeds zeggen dat ik allergisch ben voor generalisatie en discriminatie. Want die jongens waren individuele foutenmakers. En hadden gestraft moeten worden. Maar wat ik als veertienjarig meisje vooral heb gemist, is bescherming, erkenning en steun.

Help slachtoffers met het vertellen van hun verhaal. Hoe moeilijk dat voor hen ook is. Ik herhaal. Luister, erken, steun en bescherm.

Het staat buiten kijf dat dit een lastig wetsvoorstel is. Maar ga alstublieft in gesprek met Amnesty, met sekswerkers, slachtoffers en jongeren. Samen kunnen we toch wel tot het juiste wetsvoorstel komen? Want lief glimlachen aan de bar in je spijkerrok met Pumasneakers en maillots betekent niet: 'Ja, raak me aan. Of. Ja, stop je tong in mij. Of. Ja, stop je vingers in mij.' Nee.

Dus, laten we samenwerken voor een krachtig wetsvoorstel. Zodat slachtoffers eerder naar de politie durven te stappen en daadwerkelijk aangifte doen. Zodat ze zich gesteund én beschermd voelen. Wat hun verhaal ook is.

Dank-u-wel voor het lezen van deze reactie.